

bruger det Udtryk, at det er „en bydende Nødvendighed“, at Rømningen sker, saa bør Regeringen, selv om den ikke selv har megen Tro paa, at dens Henvendelser kan føre til et Resultat, dog, for ikke at have forsømt nogen Mulighed, foretage en energisk Henvendelse. Men hvad har den højtærede Minister gjort? Ja, nu har vi hørt det. Den højtærede Minister har i Virkeligheden intet gjort. Den højtærede Minister fik for det første meget sent noget at vide om denne Bestemmelse, her er truffet, og dernæst har den højtærede Minister, efter at han havde faaet det at vide, end ikke anset det for Umagen værd at sende en Instruktion til Gesandten eller en Forespørgsel til ham for at faa oplyst, hvorledes dette hang sammen, og for at anmode Gesandten om at gøre opmærksom paa, at der maa foreligge Misforstaaelser, at det, som her er sket, ikke er stemmende med den danske Regerings og den danske Rigsdags eller med Sønderjydernes Ønske. I den Henseende har Ministeren intet foretaget sig. Ministeren meddelte os i det sønderjyske Udvalg, at han havde ment, at vi ikke fra dansk Side kunde foretage noget, derimod har Gesandten i Paris uden nogen Instruktion herfra undersøgt dette Spørgsmaal, da han saa det saa stærkt omtalt herhjemme. Jeg maa undre mig i allerhøjeste Grad over denne Maade at behandle en Sag paa, som de Danske, hvem den nærmest angaar, nemlig de danske Sønderjyder, anser for at være af saa stor og afgørende Betydning.

Og er det nu saa umuligt at opnaa en Ændring? Den højtærede Minister fremførte den engelske Minister Harmsworths Udtalelse. Jeg forstaaar denne Udtalelse ganske anderledes. Den engelske Minister ender med at sige, at nu skal han forhøre, han har faaet den Tro — og hvor har han egentlig faaet den Tro fra? spørger jeg den højtærede Minister — han har faaet den Tro — og der taler han ikke om Afstemningen, men der taler han, i Slutningen af sine Udtalelser, om Rømningen —, at det er efter Regeringens Ønske, at Rømningen af 3die Zone bortfalder. Det siger han (Afbrydelse). Jo, det siger han; men saa siger han til sidst, da der ytres Tvivl: Men jeg skal for øvrigt erkyndige mig om, hvorvidt det er rigtigt. Derved vises det allerbedst, at den engelske Minister tillægger det Vægt, om det virkelig er Regeringens Ønske, at denne Rømningszone skal falde bort eller ikke.

Desuden maa jeg fremhæve, som jeg allerede har gjort det i det sønderjyske Udvalg, at i en saa omfattende Traktat som denne maa der være Bestemmelser, der for de traktatsluttende Parter maa staa mere som Opportunitetsbestemmelser, mere som Overgangsbestemmelser end som Bestemmelser af blivende Betydning, og det vil vise sig, at der nødvendigvis maa finde større eller mindre Ændringer Sted. Der forhandles jo ogsaa allerede om saadanne Ændringer. Det er f. Eks. bekendt, at den tidligere tyske Gesandt i London, Lichnowsky, mener, at det vil være muligt at opnaa Ændringer i Tysklands Favør med Hensyn til Afstemningsbetingelserne for Øvreschlesien, og der er rejst forskellige andre Spørgsmaal. Hvis nu den danske Regering energisk fastholdt sit Krav og fremførte alle de gode Grunde, som er at fremføre derfor, kunde vort Spørgsmaal komme med blandt de forskellige andre Spørgsmaal, der ikke er af blivende Art, men hører til Overgangsbestemmelsernes Klasse, og muligvis blive Led i en samlet Afgørelse, hvor Tyskland opnaaede nogle Fordele og de Magter, som Tyskland skal afstaa Land til, andre Fordele. Det var ingenlunde udelukket med Hensyn til de Bestemmelser af denne Art at opnaa dette, det vil jeg fastholde.

Den sønderjyske Resolution omtalte den højtærede Minister paa en højst mærkelig Maade. Han sagde: Vi kan jo ikke vide, under hvilke Forudsætninger eller af hvilken Hensigt, tror jeg, han sagde, den er vedtaget. Jeg maa sige, jeg studsede ved at høre den Udtalelse. Denne Resolution bærer i allerhøjeste Grad Præget af, at det er Alvor her. Vore sønderjyske Landsmænd plejer ikke at bruge saa meget store Ord. Det er et af de stærkeste, mest afgørende Ord, som nogen Sinde er fremkommet i deres Udtalelser, det, der staar her, at det er en bydende Nødvendighed, at Rømningen ikke standses faa Kilometer sønden for Flensborg. Ministeren ved ligesom jeg, at det er Mænd af alle Afskygninger med Hensyn til den sønderjyske Politik og med Hensyn til Grænsepolitikken, som har været enige om at vedtage denne Resolution. Jeg tror ikke, at den højtærede Minister behøver at anstille mange subtile Undersøgelser om, hvad egentlig Tendensen er med dette, og hvad Forudsætningen har været. Resolutionen skal tages som det, den er; den er et Udtryk for Bekymring for Afstemningsfriheden i 2den Zone, og den er Udtryk for de nærmest-